

Ágh István

Nagyfeszültségű némaság

*Villany helyett, éjfél után
a hold maradt egyetlen lámpa,
ragyog a mindenségen át
sötétségben függő szobámba,
nagyfeszültségű némaság
terheli túl a sűrű csöndet,
könyvek alatt reccsen a polc,
vagy kinn valamit elsütöttek.*

*Már ötven éve gondozok
öt évszázadnyi életművet,
és időrendbe sorolom,
pedig egyetlen művé értek,
s enyéme, mert övék vagyok,
lelket lehelek soraikba,
ha verseiket olvasom,
a teleholdból sütnek vissza.*

*Ahány kötet, annyi halott,
mégis csak virtuális hamvak,
amit a kolumbárium
könyv alakú vedre tartalmaz,
papírányaggá finomult,
titokzatos fénnel sugárzik,
pedig egyszerű, sima tárgy,
látszatra nyomtatott akármí.*

*Volt idő, mikor muzsikált
a vers és zsongott, mint a hársfa,
emlékszem még a könyvbe zárt
magyar költők élő hangjára,
amit fülem hallucinál,
nem szól azon a régi hangon,
amin beszélünk valaha,
könyörög, jajgat és parancsol.*

Versei közlésével köszöntjük a nyolcvanéves Ágh Istvánt. (A Szerk.)

*S hogy könyveim alatt a fa
megreccsent a mázsás tehertől,
azonnal csöndben is maradt,
mint miután még nehezebb jön,
már attól tartok leszakad,
és az egész magyar költészet
rám dől és magával sodor,
villámlással és mennydörgéssel*

Farkasrét

*Ugyanazon az úton,
ahol eddig is jártam,
talán még nem utolszor
télben, tavaszban, nyárban,*

*és most az őszben éppen,
a sír még mindig ott van,
csupán saját személyem
nem az már, aki voltam,*

*a holtak sem változtak,
mióta idejárok,
annyi időt és talpat
koptattam már utánuk,*

*raktam a sárra, hóra
lábbal nyomott pecsétet,
ha valaki nyomozna,
igazolja, hogy élek,*

*most is azon az úton,
novemberi avarban,
ami fölülről hullott,
lent már arasznyi vastag,*

*szél szórta szét a földön,
eső préselte össze,
lassú lépéseimtől
rátapadt a göröngyre,*

könyörgő hangon sóhajt,
valami roppan közte,
csigaház vagy letört gally,
itt sípcsont is lehetne!

a fák aranyba foglalt
lombjukat nem bírták már,
tetejük kékké ritkult,
az aljuk egyre sárgább,

kinek idefönt híja,
csak üres helye látszik,
a titkot szaporítva
odalent van, habár nincs,

bennem bujkál száz másik
valaki, bár nem él már,
és mégis kisajátít,
az én hangomon diktál,

mint ahogy az utódok
visznek tovább tudatlan,
százukban szétszóródott
sajátosságaimmal,

megyek a gyertyafüstben,
fehér krizantémszagban,
mert ez az út időtlen,
s visszafordíthatatlan,

egy hosszú gyászmenetben
szülőkkel, unokákkal,
avarba borult őszben,
télben, tavaszban, nyárban.